

Vztahy Čína - USA: K nové studené válce

- editor007 | 5. června 2024

ČÍNA / USA: Rozporuplný přístup amerického vedení a vyčkávací taktika Číňanů, která vycházela především z ekonomických motivů, bývá v literatuře nazývána vyváženými vztahy mezi oběma zeměmi. Teoretici a historici velké mezistátní politiky zpravidla neuznávají objektivní povahu vývoje, koexistence a konfrontace různých společenských systémů. Domnívají se, že vztahy mezi státy jsou subjektivně určovány politiky a armádou a současná konfigurace sil se jeví světovým řádem.

Praxe ve skutečnosti ukazuje, že formou existence kapitalismu západního typu je ekonomická expanze, stále se rozšiřující absorpce zdrojů a trhů. Na jedné straně jde o čisté spontánní tendenci největších ekonomických subjektů Západu k rozšiřování výroby, odbytu a optimalizaci příjmů, na straně druhé je tato tendence natolik všestranná, že neustále vyžaduje vědomou politickou údržbu. Hlavním úkolem zahraničněpolitických aktivit amerického státu je zajistit dominanci (pro americké korporace - pozn.překl.) ve světě potlačováním suverenity a snižováním potenciálu pro protiakci konkurenčních zemí. A to se děje pouze proto, aby americká ekonomika získala více zdrojů, více odbytu, zisku, aby byla potlačena jakákoli konkurence. To je podstata světovlády a veškerá rétorika o demokracii, liberalismu, svobodě, totalitě, despotismu tomu slouží a jen povrchně objasňuje (jsou to mimikry - pozn.překl.).

Poznámka: Ve skutečnosti v USA je neustále monopol na moc, na politiku, který byl zamaskován za dvoustranický systém. Je to moc vykonávaná tvrdou rukou, která nepustí mezi sebe nikoho dalšího, u ostatních států je doporučována Amerikou tzv. demokracie, volný trh, který umožňuje přístup amerického zboží, podnikatelů, kartelů do těchto zemí. Nejdříve, pokud je to možné, vykoupí co se dá, pak zlikvidují co jim překáží a nebo nemohou využít, brání jejich větším ziskům, či začnou odesílat zisky k sobě do Ameriky. Tzv. Demokracie neumožňuje silnou a rozhodnou formu vlády (proto bylo Německo po I. sv. Válce udržováno v parlamentní podobě, s „demokratickými“ výměnami vlád, které navíc probíhaly prakticky každý rok a pak Hitler vypadal jako neotřesitelná autorita, která pevnou rukou navedla znovu pořádek), všichni představitelé jsou omezeni na volební období, kdy si čím dál tím častěji chtějí prostě jen nahrabat na politický důchod. Slabá vláda se pak nechá snadno silnějším manipulovat, nemůže zahájit, i kdyby chtěla, skutečně dlouhodobý rozvoj především hospodářství, další vláda to nepochybně zničí a bude to vydávat za vítězství „demokracie“, přenechává se velký prostor organizacím, které jsou mezinárodní (a vznikly pouze pro prosazování (neo)koloniálních zájmů velkokapitálu) a nebo se nechává ovládat i neziskovými organizacemi typu sorosových nadací.

Jestliže se dřívější impéria zmocňovala země a zotročila obyvatelstvo, nyní se americké impérium zmocňuje velkých ekonomických výšin prostřednictvím konkurenčních výhod na světovém trhu. A vojensko-politický tlak je vyvíjen na ty státy, které se buď jednoduše izolují od světového trhu, nebo nějakým způsobem kumulují a mobilizují svůj ekonomický potenciál, aby snížily závislost na Západě a Spojených státech.

Tajemník ruské bezpečnostní rady Patrušev ve svém článku zcela oprávněně poznamenává: „Dnes byly východoindické společnosti a koloniální správy nahrazeny nadnárodními korporacemi, jejichž zdroje přesahují potenciál většiny zemí světa. Politiku v západních zemích tvoří nikoli vládní orgány volené občany, ale ten stejný velký kapitál. Americké zbrojní koncerny se už dlouho cítí jako hospodáři Pentagonu a jejich kolegové z informačních gigantů jako Google, Meta, Apple, Microsoft a Amazon se ani nesnaží skrývat využití technologií pro shromažďování osobních údajů a sociální kontrolu po celém světě pro vlastní účely. Konglomerát soukromých bank známý jako americký Federální rezervní systém je věřitelem americké vlády, která na oplátku přivedla zbytek světa na

dolarovou jehlu.“

Zvolení Spojenými státy a jejich „spojenci“ za hlavní nástroj nátlaku – sankce, ukazuje spíše na slabost americké hegemonie, ideologickou bezradnost a nevyhnutelnou blízkost velkých vojenských konfrontací. Západní sankce proti SSSR, varšavským zemím (socialistickému táboru – pozn.překl.) a Číně během Studené války sloužily spíše jako prostředek k rozlišení mezi dvěma zavedenými tábory, ochranné opatření. Západní sankce na počátku 21. století jsou koncipovány jako nástroj ke zničení nepřátelské ekonomiky. Jelikož se ale závislost světa na Spojených státech a vnitrofrakční disciplína Západu výrazně přeceňují, nefungují tak, jak si jejich iniciátoři přejí.

Konec 20. a začátek 21. století. ve světové ekonomice a ve světové politice jsou uvažovány prostřednictvím procesu finanční koncentrace, rychlého růstu mezinárodního obchodu a volného pohybu kapitálu s malými zásahy národních států, za jev který byl nazýván globalizací. Globalizace byla původně formou americké dominance v ekonomice a politice po zhroucení „socialistického tábora“. Globalizace vytvořila pyramidovou (ano, přesně podle schématu známého systému okrádání důvěřivých lidí – pozn.překl.) strukturu vztahů mezi zeměmi a regiony, na jejímž vrcholu byly přední západní mocnosti v čele se Spojenými státy a zbylým zemím byla přidělena role základny zdrojů, odbytových trhů a míst pro koncentraci „špinavé“, „nízké“ produkce. Extrémním ideologickým výrazem globalizace byla teorie „zlaté miliardy“ a rétorika o „kvetoucí zahradě“ Západu a „džungli“ Jihu a Východu.

Ale nemůžeme jen říkat, že globalizace přinesla nezápadním národům pouze vykořisťování, zotročování a zlo. Částečně také šířila technologie, na některých místech rozvíjela infrastrukturu, nesla produkční kulturu a v konečném důsledku vyvolala diskusi o negativních aspektech západního vlivu. Navíc globalizace způsobila nerovnováhu a prohloubila rozpory uvnitř samotných rozvinutých zemí. Ve stejných Spojených státech si natolik pohráli s „postindustriální ekonomikou“ a přesunem výroby do Asie, že umožnili výraznou deindustrializaci své vlastní země.

Globalizace je komplexní, multifaktorový proces, který je založen nejen na touze po světové nadvládě jednotlivých zemí, ale také na objektivní tendenci ke sjednocení a spolupráci úsilí celého lidstva. Návrh a realizace globalizačních procesů (z pohledu Západu – pozn.překl.) včetně globalizačních institucí (WTO, MMF, Světová banka) však byly spojeny především se zájmy nejvlivnější ekonomické a politické síly – Spojených států amerických. Ze sociálně-historického hlediska by proto globalizace měla být stále klasifikována za v podstatě neokolonialismus.

Země, které samy o svou ekonomickou a politickou suverenitu bojují, dobrovolně či nevědomky, se však ubírají cestou vzájemné a otevřené spolupráce, tedy také zahajují globalizační procesy, ale za jiných, spravedlivějších podmínek. I KLDK, která podle mnohých nedělá nic jiného, než že se izoluje od okolního světa, v dobách, kdy se píší tyto řádky, vede s Ruskou federací jednání na vysoké úrovni o hospodářské a vojensko-technické spolupráci.

Je třeba také poznamenat, že mezi kolonialismem a globalizací je podstatný rozdíl v tom, že první bylo často prováděno pomocí přímého násilí: asimilace, genocidou, národnostním a rasovým zotročením a druhé pomocí jemnějších nástrojů podvodu, úplatkářství, ideologického vlivu, nekalé soutěže (což ale vůbec nic nemění na celkové podstatě účelu neokolonizace, globalizace – vysávání všeho, co je možné – je to stále kolonizace, což je plné ovládnutí jedné země druhou, dobyvatelem, s tím, že teď se otrokář, kromě poslušnosti poddaných, nemusí starat o otroky – pozn.překl.).

Vyčkávací strategie ČLR spočívající v využití západních investic k rozvoji vlastních výrobních kapacit se výrazně dopracovala v souvislosti s rychlým rozvojem globálního globalizačního trhu. Koncem 90. let 20. století si dala KSČ za cíl zajistit, aby z globalizace těžili nejen bohaté západní, ale také chudé nezápadní národy.

Ale jak toho lze dosáhnout, když jsou kapitál a technologie soustředěny na Západě a většina států na jihu a východě je nejen chudá, ale i politicky bezmocná?

Přístupy k řešení tohoto problému lze vidět už i za Ťianga, který řekl: „Čína má rozsáhlé území a bohaté přírodní zdroje. Ale naše populace je velká, přírodní zdroje na hlavu jsou velmi omezené. Proto musíme aktivně prozkoumávat mezinárodní trhy a využívat cizí zdroje, a tím zvyšovat hybnou sílu a potenciální příležitosti pro ekonomický rozvoj naší země. Je třeba plně vidět, že systematické a postupné investice v zahraničí, zakládání tamních podniků, provádění technické a hospodářské spolupráce s různými zeměmi a především s rozvojovými zeměmi, to je podobné strategii pro rozsáhlý rozvoj západní části Číny a je také důležitým strategickým opatřením týkajícím se rozvoje naší země jako celku a její budoucnosti. „Odejít do zahraničí“ a „přivést dovnitř“ jsou dvě vzájemně se ovlivňující strany hlavní vládní politiky otevřenosti vůči vnějšímu světu. Jsou na sobě závislé; bez jednoho nebo druhého se neobejdeme. Těchto 20 let jsme se soustředili na „přilákání sebe sama“: půjčili jsme si zahraniční kapitál, technologie, personální a manažerské zkušenosti – to bylo naprosto nezbytné. Bez toho je pro nás obtížné zlepšovat úroveň našich produktů, technologií a managementu. Bez toho se na zahraniční trh těžko dostanete, i když moc chcete. Dnes je situace velmi odlišná od té, která byla před 20 lety, naše ekonomická úroveň se zdatelně zvýšila, musíme odejít do zahraničí a takovou možnost už máme. Pouze odvážná a aktivní expanze do zahraničí vynahradí nedostatek zdrojů a trhů v zemi; pouze jeho prostřednictvím budeme moci vyvážit naše technologie, zařízení a výrobky, mít příznivé podmínky pro zapůjčení nejnovějších technologií a rozvoj nových průmyslových odvětví; jen jejím prostřednictvím budeme moci postupně vytvářet vlastní nadnárodní korporace, tedy od malých po velké, abychom se ještě výhodněji podíleli na mezinárodní konkurenci v podmínkách ekonomické globalizace; Jen díky ní budeme schopni ještě účinněji stimulovat ekonomický rozvoj rozvojových zemí a posílit tak mezinárodní síly stojící proti hegemonii a mocenské politice, jediné tak budeme střežící mír na celém světě.“

Nejdůležitější je zde přímé srovnání „výjezdu do zahraničí“ a vývoje západní části Číny. Jak známo, historicky byla Čína nerovnoměrně rozvinutá, hlavní obyvatelstvo a výroba se soustředí ve východní, pobřežní zóně a na západě je země zaostalá. Čínské úřady se aktivně zapojily do „vnitřní kolonizace“ svého území, stejně jako v sovětských letech byly Ural a Sibiř podle odkazu Lomonosova a Mendělejeva hybateli průmyslového rozvoje. A nyní v 21. století. šéf KSC srovnává rozvojové země s východní Čínou a slibuje investovat čínský kapitál do chudých zemí Asie, Afriky a Latinské Ameriky, aby tak změnil vektor globalizace a přebíral iniciativu Západu a Spojených států. Yankeeové jsou špatní globalizátoři a čínští komunisté budou dobří – to je hlavní poselství dopracování strategie ČLR.

Vyvstávají dvě otázky.

Za prvé, pokud čínský kapitál spěchá do jiných zemí, jak si tam zajistí své „místo na slunci“ Jaké jsou jeho konkurenční výhody oproti západnímu kapitálu? Koneckonců, Spojené státy už dosáhly hegemonie, mohly si dovolit investovat téměř po celém světě, a proč si Číňané mysleli, že najdou nějaké nové projekty, které Ameriku obejdou? Export kapitálu ze Spojených států a dalších západních zemí byl navíc ve většině zemí zajištěn loajalitou vlád, což Čína neměla ani náhodou.

Číňané se zpočátku snažili chovat jako typičtí byznysmeni, sem tam skupovali různá aktiva, absorbovali nějaké technologie, vytěžili určitou synergii z kombinování výroby se zahraniční. Číňané aktivně spolupracovali s velkými nadnárodními korporacemi, rozjížděli projekty společné výroby atd. Ale když byl nárůst jejich účasti příliš výrazný, spolupráce a investice se zastavily, často jim bylo ukázáno na to, že jejich místo je pouze u montážních linek.

To Čínu donutilo hledat vlastní mezeru, přístup k „východu do zahraničí“, který by dal jiným zemím něco jedinečného ve srovnání se západními společnostmi. A Čína to našla ve velkých projektech

výstavby infrastruktury v zahraničí. Západnímu kapitálu se takové projekty nelíbí, jsou drahé, s pochybnou návratností a politicky riskantní, ale Číňané směle budují železnice, přístavy a dokonce městskou infrastrukturu v chudých zemích, nelitujíc jüany.

Za druhé, jak zaručit bezpečnost majetku a dohod, pokud se změní vláda v cílové zemi? Spojené státy, jak víte, si poskytují status nejvýhodnějšího národa pro investice prostřednictvím ovlivňování vlád (i přímého sestavování takových - pozn.překl.) a zasahování do vnitřních záležitostí jiných zemí a Číňané se rozhodli udělat pravý opak. Čili ať je jakákoli moc, vláda, garantují splnění svých závazků a nevměšování se do politiky obecně. A opět pravděpodobně nešetří jüany ani na úplatcích.

V rámci globalizace se tak postupně formoval „hráč“ s významným kapitálem bez negativní a dráždivé koloniální minulosti jako Evropané a bez nároků na hegemonii a šíření jejího politického modelu jako Spojené státy. A mnoho zemí, využívajících zbytky své suverenity, spolupracuje s Čínou.

Do konce 90. let za Ťianga se v ČLR rozvinul v podstatě státní kapitalismus s významným podílem soukromých společností, reálná tržní ekonomika se všemi klady i zápory. Počáteční fázi „odchodu do zahraničí“ proto charakterizují především investice různých soukromých a polosoukromých čínských korporací, včetně spolupráce se západními nadnárodními korporacemi. Po nástupu Chu Ťin-tchaa k moci došlo k postupnému „zefektivnění“ státního kapitalismu tak, že dominantní postavení v ekonomice se vrátilo státním korporacím, které nepředstavovaly soukromý, ale socialistický sektor. A hnací silou další fáze „odchodu do zahraničí“ s výstavbou rozsáhlých infrastrukturních projektů byly čínské státní banky a konglomeráty.

Si Ťin-pching strukturoval a organizoval významný podíl exportu kapitálu z Číny do zahraničí v globálním projektu „Jeden pás, jedna cesta“ (Hedvábná stezka - ohlášena v roce 2013). Čína do tohoto projektu vtáhla mnoho zemí; stal se jedním ze směrů čínské zahraniční politiky. Již v roce 2014 vývoz kapitálu z Číny převýšil dovoz a objem přímých čínských investic se za tři roky zdvojnásobil. Si řekl, že Čína musí překreslit mapu světové ekonomiky. Je jasné, že taková prohlášení a plány přímo odporují zájmům Spojených států (čti - korporací - pozn.překl.).

Spojené státy a Západ se nejprve dívaly na „Hedvábnou stezku“ poněkud zvysoka, nevnímaly ji jako vážnou hrozbu, ale postupně se právě čínská aktivita v zahraniční ekonomické aktivitě stala důvodem k přehodnocení nejen postoje vůči globálnímu projektu, ale také ke staré nixonovské taktice obecně.

Dalším důvodem k zamyšlení amerických ekonomických a politických magnátů bylo intenzivní odstranění technologické propasti Číny se Spojenými státy. Číňané nejen všechno zkopírovali a rozšířili montážní výrobu, ale také investovali do výzkumu a vývoje, zvýšili kvantitu a kvalitu inženýrského personálu a vědeckého rozvoje a postupně doháněli Západ ve sféře inovací.

Myšlenku změnit vektor tržní globalizace, obrátit její výhody ve prospěch chudých národů na úkor již ne tak chudé Číny, vnímají mnozí nejen na Západě opatrně. V podstatě se bavíme o ekonomické expanzi čínského kapitálu, byť převážně státního. Srovnáme-li tento proces například s pomocí bratrským zemím ze SSSR, pak byly otázky zisku a návratnosti v pozadí ve srovnání s politickou výhodností. Číňané investují sice s výraznými ekonomickými a politickými riziky, ale za účelem zisku.

Západní média přímo propagují myšlenku, že „jeden pás“ je čínskou lstivou pastí k podmanění jiných zemí. Pokud ale vyjdeme z faktů, pak zatím neexistují žádné známky čínské hegemonie, vnucování své politické vůle, dosazování svých lidí do vedení jiných států nebo pošlapávání suverenity. A Číňané k tomu ani nevytvořili nástroje: Čína nemá své vlastní NATO ani Varšavskou dohodu, neexistuje žádná Kominternu, neexistuje žádný program jako Yale World Fellows, neexistuje spojení s opozicí v jiných zemích a není žádná měnová hegemonie jako Spojené státy, nejsou ani žádné

„sorosovy fondy“. Takže „dobří globalizátoři“ se svými činy a slovy nerozcházejí se skutečností.

Mimochodem, Rusko také realizuje několik velkých zahraničně ekonomických projektů, které poskytují podporu spřáteleným zemím, aniž by z toho čerpaly politický kapitál, jen zvyšují prestiž země. Takové chování tedy nelze považovat za nemožné nebo nerozumné. V tomto smyslu vypadají Evropa a Spojené státy jako státy staré formace, které, poměřující každého podle sebe, nejsou schopny opustit mentalitu kolonialismu a neokolonialismu. Možná jde o to, že politiku západních mocností z velké části, ne-li úplně, určují korporátní elity.

Aktivní kroky Číny v zahraniční ekonomické sféře nezpůsobily formální změny v její zahraničněpolitické doktríně ani postoji vůči Spojeným státům. KSC nadále trvala na mírovém, bezkonfliktním soužití s Amerikou, aniž by tato zasahovala do vnitřních záležitostí Číny. Si Ťin-pching a další vůdci mnohokrát poznamenali, že Čína si nečiní nárok na globální vedení, nezpochybňuje postavení Spojených států jako světové velmoci, neusiluje o vytlačení Spojených států ze světové ekonomiky a obecně chce ekonomický rozvoj světa ve prospěch všech.

To vše je samozřejmě lstivost, které na Západě nevěří ani Kissinger.

V roce 2010 objektivně nastala situace, kdy růst ekonomického a vojensko-politického potenciálu ČLR začal ohrožovat americkou hegemonii (Proč? Protože svou hegemonii si USA musí zaplatit a když se snižují zisky ... - pozn.překl.). Za prvé, v důsledku ekonomického rozvoje Číny začalo přerodělování světového trhu, americké a západoevropské nadnárodní společnosti přestaly být základními a hlavními držiteli kapitálu a začaly ztrácet odbytové trhy.

Po vstupu do WTO Čína prudce zvýšila svůj export do západních zemí. Již do roku 2006 se podíl zahraničního obchodu na čínském HDP ve srovnání s rokem 2001 zdvojnásobil. Obecně platí, že v roce 2000 činil vývoz z Číny asi 250 miliard USD a v roce 2022 - téměř 3 600 miliard USD a významný podíl na jeho růstu souvisí právě s přezásobením západních trhů.

Jestliže se finanční a průmyslové skupiny obávaly konkurence Číňanů na kapitálovém trhu a high-tech produktů, pak politici měli obavy jak z vojensko-technického růstu ČLR, tak z rostoucí obchodní nerovnováhy mezi USA a ČLR. V případě konfliktu se mohlo ukázat, že Amerika by zůstala bez většiny produktů nejen pro každodenní použití, ale i bez produktů dvojího použití (Bude někdo tak hloupý, aby dodával nepříteli cokoli, co by jej posilovalo vojensky? Tomu mohou věřit snad jen liberálové a „demokraté“ ... - pozn.překl.). Do roku 2017 z obchodního deficitu USA ve výši 800 miliard dolarů připadalo na Čínu 500 miliard dolarů, tedy více než polovina.

Je zajímavé, že američtí analytici ani nepřipouštějí myšlenku, že deficit zahraničního obchodu s Čínou je způsoben vysokou mírou industrializace, lepší infrastrukturou, růstem produktivity a obecně produktivnějším využíváním jejích zdrojů. Důvody vidí pouze v „měnových manipulacích“, neférové daňové politice a dalších „úmyslných akcích čínské vlády zaměřených na expanzi jejího zboží na zahraniční trhy“. Někteří američtí experti obvinili Čínu, že se odváží prosadit program průmyslového rozvoje Made in China-2025, jehož cílem je do roku 2049 přeměnit zemi na světového lídra ve výrobě high-tech produktů: robotů, letadel, automobilů, počítačů, chytrých telefonů, lékařského vybavení atd. Údajně KSC předložila tento ambiciózní projekt pouze proto, aby sesadila americké společnosti z vedoucích pozic (jinými slovy, ani nepochopily, ty elity, dosah významu a rozsahu deindustrializace samotného Západu, protože se toto netýká pouze USA, ale jak jsem několikrát uváděl, i např. tzv. „průmysl Německa“ (i u nás se tak děje) je mnohdy vyroben v Číně ... - pozn.překl.).

Zkrátka, zatímco Američané získávali hlavní výhody z ekonomické spolupráce (zisky), Čína s její komunistickou mocí se dala tolerovat. Jakmile se konverzace stočila ke konkurenci a soupeření v

ekonomice, velcí a mocní američtí liberálové se proměnili ve velké, zuřivé a mocné vlastence, protekcionisty a antikomunisty.

K citátu od Patruševa je třeba přidat pár slov o tom, jak vypadá systém vývoje a realizace strategických rozhodnutí v americké politice. Celé toto obecné demokratické schéma, že existuje americký lid, který volí poslance a prezidenta, kteří zase vytvářejí politiku a řídí stát ve svých zájmech, je velmi povrchní a naivní popisná politologie.

Ve Spojených státech existuje tucet investičních fondů, které kolektivně vlastní ve skutečnosti kontrolní podíly v největších korporacích, které jako monopolisté ovládají hlavní segmenty ekonomiky a vystupují jako největší hráči na světovém trhu. Účastníci a příjemci těchto investičních fondů jsou skryti před veřejností a představují nejvlivnější klany americké oligarchie. A všechny seznamy Forbes a Bloomberg obsahují veřejné osobnosti, které mají s největší pravděpodobností jen podmíněný vztah ke skutečnému vlivu na politiku.

Samotné korporace, přestože jejich koneční vlastníci jsou stejní, fungují jako samostatné ekonomické subjekty, vzájemně si konkurují atd. Jelikož je však okruh oligarchických klanů značně široký, a vlastníci mají různé procentuální podíly v korporacích, tak se jedná o různý podíl vlastníků na korporacích. V různých obdobích převládal lobbying určitých sektorových zájmů. V 90. letech 20. století na vrcholu americké moci hrály s největší pravděpodobností hlavní roli zájmy ropného a plynárenského sektoru, a proto Spojené státy tolik toužily po vstupu na Blízký východ. V roce 2010 se ve prospěch technologických gigantů vytvořila silná lobby. Do roku 2020 v kontextu doznívání americké hegemonie zabralo lobování vojensko-průmyslového komplexu s kurzem k militarizaci. To znamená, že ekonomický vektor amerických vládnoucích kruhů byl určen ziskovostí určitých oblastí světového trhu.

A tato korporátní a finanční elita, kterou sami Američané nazývají „Wall Street“, prosazuje jednotlivé politiky, financuje obě strany, kupuje úředníky a soudce. Někde legálně přes lobbistické instituce, někde pololegálně, prosazující své lidi a slibující pohodlné zahálení v důchodu, někde prostě uplácením.

Je nutno chápat, že pokud má země demokratický systém moci, nemá silného vůdce, ale je tu část společnosti, která ve svých rukou soustředila obrovské bohatství, pak určitě najde příležitost tuto moc podřídit pod sebe. Ve Spojených státech se již dávno zformovala absolutně zkorumpovaná mocenská konfigurace dvou stran, odtržená od lidu, která prostě splynula s oligarchickými klany. Navíc je na všech úrovních natolik infikována nepotismem, neodstranitelností a korporativismem, že z původních principů demokracie zůstaly pouze procedurální aspekty.

Již v roce 2012 za Obamy, tedy rok před zahájením projektu „jeden pás“, Spojené státy ve své „Obranné strategii“ naznačily, že ekonomické zájmy a bezpečnost Spojených států jsou do značné míry určovány situací v USA situací v zóně, která leží na území západních částí Tichého oceánu a východní Asie až po Indický oceán a jižní Asii. V praxi se hovořilo o budování seskupení amerických jednotek kolem Číny a ještě intenzivnějším vyzbrojování řady zemí, které jsou vyzývány, aby „zadržely Čínu“. Od tohoto okamžiku začaly Spojené státy zcela oficiálně považovat Čínu za svého strategického soupeře a její rozvoj za výzvu americké hegemonii. Ale protože se americký stát v 21. století proměnil v onu politicko-byrokratickou mašinerii s monstrózní liknavostí a setrvačností, trvala procedura pro změnu taktického vektoru postoje vůči ČLR roky.

V reakci na to čínské úřady, opakující mantry o budování přátelských vztahů se Spojenými státy, podnikly dva praktické kroky.

Za prvé, v roce 2015 zahájil Si Ťin-pching rozsáhlou vojenskou reformu, jejíž parametry nejsou nijak

zvláště veřejně známy, ale podstata je jasná: skok v růstu vojenského potenciálu země, zejména na moři, výstavba „informatizované ozbrojené síly“ a maximální ideologizaci personálu (Si upozornil: „Neustále vybavovat naše důstojníky a vojáky teorií socialismu s čínskými charakteristikami a vzdělávat je v duchu konceptu základních hodnot moderních revolučních válek.“ Vedoucí představitelé ČLR začali pravidelně vyzývat námořnictvo, aby se připravilo na válku.

Za druhé, Čína výrazně urychlila rozvoj strategického partnerství s Ruskou federací.

Oba tyto kroky podle oficiální verze Číny nemají nic společného se Spojenými státy, ani s rozvojem ekonomických vazeb a politického dialogu s Amerikou. Ale ve skutečnosti samozřejmě všichni všemu dokonale rozumí. Například ve stejném roce 2012, kdy byla zveřejněna „Obranná strategie USA“, na videomostu RIA Novosti Moskva-Peking, čínští experti na toto téma přímo řekli, že Spojené státy obklopují Čínu sítí vojenských základen a Číny. bude na to reagovat posílením své flotily a armády .

Zároveň je třeba poznamenat, že rychlý růst čínských vojenských výdajů podle odborníků začal již v roce 2010. To znamená, že čínské úřady si byly dobře vědomy toho, že budování „ekonomické supervelmoci“ nevyhnutelně znamená možnou konfrontaci s Spojenými státy a jimi ovládanými zeměmi na hranicích Čínské lidové republiky.

Politika zhoršování vztahů s Čínou ve Spojených státech však nebyla bez alternativy. Někteří lobbisté blízcí nadnárodním korporacím prosazovali zdrženlivější koncept vytvoření americko-čínského duumvirátu. Zejména během řady jednání na vysoké úrovni americké úřady Číňanům navrhly vytvoření neformálního sjednocení zemí s cílem rozdělit svět do sfér vlivu. Tento projekt se jmenoval G2 nebo „Group of Two“. Ke cti Číňanů je třeba přiznat, že takovou tajnou diplomacii rozhodně odmítli a prohlásili, že Čína nikdy nebude usilovat o hegemonii.

AUTOR: Anatolij Širokobodov

Zpracoval: Peter008/Pokec24

[ZDROJ](#)